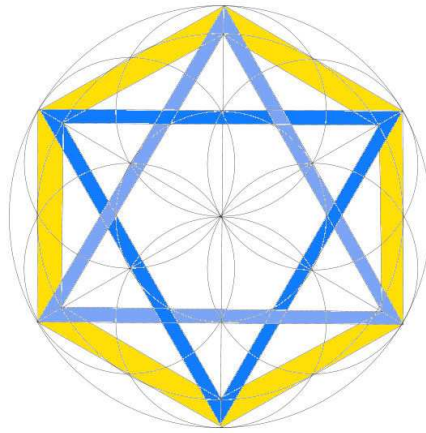

**HET EVANGELIE VAN
NIKODEMUS**

OUD EN NIEUW ISRAEL

Lees dit geschrift indachtig aan deze opdracht:

*Het schone bewonderen,
Het ware behoeden,
Het edele vereren,
Het goede besluiten.*

*Het voert er de mens,
In het leven naar het doel,
In het voelen naar vrede,
In het denken naar het Licht.*

*En leert hem vertrouwen,
Op het Goddelijk besturen,
In alles wat is,
In wereld al,
In ziele grond.*

R. S.

Bewerkt naar een brochure van Siegismund von Gleich

*Heer Jezus Christus,
Die de opstanding en het leven der wereld zijt,
Verleen ons genade, opdat wij uw opstanding verhalen
En de wonderen, die gij in de Onderwereld verricht hebt.*

*Heer Jezus Christus,
Die uit de wereldgrond tot ons bent gekomen
En in totale overgave Uzelf aan ons gegeven hebt,
Kies woning in onze harten,
Opdat Uw liefde door ons uitstrale naar allen die nog in de
Schaduw leven, naar de onwetenden en naar hen
Die U gevonden hebben.*

*Heer Jezus Christus,
Wees mij genadig*

Amen

Inleiding

Iedereen die van lezen houdt, heeft boeken en daarvoor meestal ook een boekenkast. Soms raakt die echter vol en dan kan je kiezen om er een boekenkast naast te zetten of te gaan selecteren op boeken die al jaren niet je interesse meer hebben en er gewoon staan om stof te vangen.

In de bezigheid van het selecteren van wat moest blijven of wat opweg gestuurd kon worden in de richting van de kringloop of het oud papier, viel dit geschriftje als een vergeelde brochure voor mijn voeten op de grond. Wat op de grond valt raap je op en al bladerend en lezend, realiseerde ik mij dat ik zelden zo'n uitgebreide verhandeling gelezen had over het proces tegen Jezus voor de landvoogd Pontius Pilatus.

Ik bedacht mij wel dat dit geen ooggetuige verslag was en waarschijnlijk in schrift was vastgelegd wat vele decennia lang mondeling werd doorverteld. Dat neemt niet weg dat het dan toch als een echo van wat er ooit beleefd is, op ons over kan komen.

In ieder geval werd ik door het lezen van dit evangelie zo geboeid, dat ik het niet alleen in één keer uitlas, maar ik bedacht dat het mogelijk voor andere mensen ook interessant kon zijn en daarom besloot ik om het in boekvorm te brengen en beschikbaar te stellen voor wie er door geraakt kan worden.

In deze tijd is er bij velen de behoefte aan verinnerlijking om een tegenwicht te vormen tegen de vele zintuigelijke prikkels waar onze samenleving ons aan bloed stelt.

Een dergelijke verinnerlijking betekent dat je de prioriteiten in je leven gaat verleggen en dat je leert inzien dat de uiterlijke omstandigheden van je leven niet een doel in zichzelf zijn, maar een middel, om je werkelijke doel te bereiken. Evangelie betekent '*blijde boodschap*' maar het is de vraag of de boodschap in dit verhaal nu zo verblijdend is.

Het gaat immers om het proces, de veroordeling van een onschuldige mens, en de executie van die mens, die op niet juridische gronden tot de kruisdood veroordeeld werd.

Het was de volkswil van de Joden die om de dood van Jezus riep, omdat hij zieken genas op de Sabbat, de rustdag der Joden.

De Joodse samenleving kende toen de strenge Mozaïsche wetten, die waren door God aan Mozes geopenbaard en wie zich daar niet aan hield lasterde God (Javeh). Daar stond de doodstraf op.¹

Kan je hier doorheen zien, dan begrijp je dat dit alles nodig was opdat Christus zich met de aarde en zo met de mens kon verbinden en zodoende een krachtveld schiep dat ons uit onze gevallen staat weer opheft.

De dagen van een mensenleven zijn geteld, de dagen van de aarde eveneens. Laat ons daarom Zijn weg volgen want alleen hierdoor kunnen we het bewustzijn verkrijgen dat ons tot leven wekt ook al zijn wij voor de aardewereld gestorven.

Nikodemus aan wie dit evangelie wordt toegeschreven was lid van het Sanhedrin, het overlegorgaan van priesters, leraren en levieten en nog andere groepen die Jerusalem en Galilea en Judea bestuurden.

Hij was niet alleen een bestuurder, hij was ook een volgeling van Jezus geworden en het is aan hem te danken dat wij dit evangelie kunnen lezen, ook al is het pas in de 4^e eeuw op schrift gesteld.

Dit evangelie geeft een gedetailleerd verslag over de procesgang tegen Jezus van Nazareth, die eigenlijk in het Aramees, de toen gangbare taal in het vroegere Israël, Yeheshua heette. Jesus is de Griekse verbastering van die naam. Ook de naam Christus komt uit het Grieks en betekent 'de gezalfde'. Dus waar we het over hebben is *Yeheshua de gezalfde*.

Gezalfden waren koningen die in naam van God (Javeh) het volk en het land bestuurden. De olie waarmee tijdens de zalving het hoofd van de koning begoten werd was geconsacreerd en dus heilige olie. Het ritueel van de zalving had de bedoeling dat er geestelijk toegang gemaakt werd tot het bewustzijn van de Koning om vanuit een verbinding met de geestelijke wereld te regeren. Bij Yeheshua die we verder maar Jezus zullen noemen, had die zalving niet plaats op het hoofd maar op de voeten van de Heer. In de tekens van de dierenriem is het sterrenbeeld vissen, het symbool voor de voeten van de mens.

¹ Gehoorzaamheid aan de wet, die dwingend werd opgelegd gaat na de komst van Christus over ingehoorzaamheid naar wat jeeigen Zelf je oplegt.

Het is dit sterrenbeeld dat overheersend is sinds het midden van de 8^e eeuw en zo zal blijven tot de overgang naar het sterrenbeeld Waterman. Rond het jaar 2854. Natuurlijk werkt deze overgang zijn schaduw vooruit als een progressieve ontwikkeling en blijft het oude bewustzijn nog lange tijd voortduren en werkt dan remmend op de ontwikkeling.

Het sterrenbeeld Waterman wordt traditioneel uitgebeeld door een mens die een kruik water leeggiet. Dat water is de uitstorting van het geest bewustzijn dat dan onder de mensen zal toenemen.

De beelden uit het evangelie kunnen we steeds beter leren begrijpen, ook in hun diepere vaak nog verborgen lagen. De zalving met kostbare olie gebeurde tot verontwaardiging van de apostel Judas die het zonde van het geld vond. Judas is voor ons de mens die al het geestelijke wel prachtig vindt, maar het mag niks kosten.

Belijden met het woord dus, maar niet met de daad. Weliswaar ervaren we het handelen van Judas als verraad, maar was dat niet nodig om tot de opstanding te komen? Als we in Jezus de mens zien in wie Christus leeft, zou het niet zo kunnen zijn dat Judas en Jezus elkaars vrienden waren?

Kijken we vanuit het menselijke perspectief dan was Judas de verrader, maar kijken we naar het kosmische drama dat voltrokken moest worden dan is Judas de meest intieme helper van Jezus geweest.

Laten we niet vergeten dat Judas Iskariot de beheerder was van de groepskas van de apostelen en deze kas werd gevuld met giften. De olie voor de zalving zou verkocht kunnen worden en het geld van de opbrengst kon dan aan de armen gegeven worden.

Was dat niet veel beter?

Voor 30 zilvrilingen is Jezus verraden, maar Judas geloofde zo zeer in Jezus, dat hij er zeker van was dat zijn meester zich zelf zou bevrijden en zo zijn grote superioriteit zou tonen en als een echte (wereldse) koning beschouwd zou worden.

Hij had het mis.

Hij had niet begrepen dat Jezus er is voor de zielemens en niet voor de mens die zichzelf wil bewijzen.

Hij heeft immers (later) tegen Pilatus, de Romeinse landvoogd gezegd:

“Mijn koninkrijk is niet van deze wereld.”

Toen Judas begreep hoezeer hij het mis had, hing hij zich op aan een boom.

Dat wiste zijn daad echter niet uit.

Nu moest hij uit de geestelijke wereld meemaken wat de consequentie van zijn daad was, zonder er nog iets aan te kunnen doen.

Hier zien we m.i. heel duidelijk uitgebeeld wat het gevolg van het feit is, dat wie geld, bezit en allerlei wereldse goederen vooropstelt in zijn leven de boot mist en niet aan de overkant van de rivier de Styx kan komen en een verdorrende aardemens wordt.

En hoewel wij allen de weg van Parsival volgen (Par ce val betekent door het dal) en door de valei des doods gaan, heeft deze valei ook een einde, een einde waar we ons beter tijdig op voor kunnen bereiden.

Maria (van Bethanië) wist wat zij deed.

De Koning der Joden en verlosser van de mensheid diende in zijn hoogste functie gezalfd te worden.

Het was niet nodig Jezus hoofd te zalven, want de Godesgeest was in hem, maar de voeten (sterrenbeel vissen 714-2874) als komend tijdperk diende aan Christus gewijd te worden.²

Korte tijd na de zalving van Jezus volgde zijn gevangenneming.

In de evangeliën is er maar een heel beknopt verslag van de procesgang tegen Jezus voor de Romeinse landvoogd Pontius Pilatus.

Als er dan al sprake is van een gemis, dan vult dit evangelie van Nikodemus dat aan.

Hoewel de schriftelijke versie van het evangelie van Nikodemus uit de 4^e eeuw stamt klinken nog de echo's na van de diep ingrijpende gebeurtenissen in Palestina die de hele wereldontwikkeling veranderde en de mens de vrije keuze biedt om de weg van het licht, de waarheid en het leven in liefde te gaan of zich verder te laten afglijden in de bodemloze put van het godverlaten materialisme dat ons door de Luciferische misleiding, die wij de zondeval noemen, in de diepte sleurt.

Voor sommigen onder ons lijkt juist het omgekeerde waar en wordt de wereld iedere dag een stukje beter.

² Ik volg hier het evangelie van Johannes, het meest gnostieke van de vier evangeliën.

Maar dat kan je alleen zeggen als je uitsluitend naar de materiele verworvenheden kijkt. Neem je ook de sociale context en de verwording van de moraal in ogenschouw dan zie je dat het geloof dat eeuwenlang de hoeder van de moraal geweest is, en het exclusieve bezit van de kerk werd, in onze tijd uit elkaar valt

Deze disintegratie is het gevolg van het feit dat wij in het opkomende Watermantijdperk onze leiding niet meer van buitenaf ontvangen, maar van binnen uit.

God is niet langer ergens boven de blauwe lucht, of achter de opgaande zon, of meer abstract "in den Hoge": Hij wordt steeds meer ervaren in ons eigen diepste binnenste, in ons eigen hart.

Die stem die wij in ons diepste binnenste beluisteren is de stem van ons eigen Zelf, in wie Christus leeft.

Hoe meer mensen deze innerlijke stem die de stem van de Liefde is, gaan horen en er naar gaan handelen, hoe sneller de donkere mist van onnozele onwetendheid die ons in de samenleving omhult, door de stralende zon van het hart gaat oplossen.

Oplossen is wat anders dan bestrijden.

Bij strijd is er steeds een winnaar en een verliezer.

De verliezer zal (meestal) zich niet neerleggen bij zijn verlies en op enig moment de strijd weer aangaan, zodat hijzelf de winnaar en de voegere winnaar de verliezer wordt. En dat gaat zo eindeloos door.

Het is het kenmerk van de dialectiek van deze wereld.

Menswording betekent uiteindelijk ook de dood te ondergaan zoals wij dat allemaal moeten.

De enige weg uit dit eeuwigdurend conflict van tegenstellingen is de middenweg die beide tegenpolen verzoent.

Als die middenweg gevonden wordt, wordt er een kracht ontwikkeld die groter is dan de som van beide krachten afzonderlijk.

Het Godswezen dat wij Christus noemen en dat bij de doop in de Jordaan woning vond in Jezus, heeft de wereld vernieuwd door de grote offerdaad van zijn menswording te volbrengen. Hij heeft ons de weg van het midden getoond, want hij werd de waarachtige mens, de nieuwe Adam toen hij uit de dood herrees en daarmee de dialectiek overwon..

Er was geen noodzaak uit een karmische achtergrond dat Christus moest sterven aan het kruis.

Hij is immers niet eerder in een menselijk lichaam op aarde geweest en zal dat ook niet meer zijn. Hij heeft geen karma opgebouwd waarvoor hij de aflossing moest betalen.

Daarom is zijn daad een offerdaad.

Een Goddelijk wezen van de allerhoogste orde is naar ons afgedaald om geheel en al één van ons te worden.

De kracht die hij bij de kruisiging door zijn lichaam en bloed aan de aarde gegeven heeft, is een goddelijke energie en deze energie, straalt van de aarde uit in ieder mens.

Door ons hiervoor open te stellen straalt deze liefde kracht door ons uit in de samenleving en lost de zwarte schaduwen daarin langzaam op.

Waarom langzaam?

Om dat iedere werkelijke verandering tijd kost, tijd, om het oude op te lossen.

Wij beginnen ons nu steeds meer te realiseren dat de aarde heilig is.

Niet alleen hebben we er maar één, en moeten we die zelfs uit strikt eigenbelang zo goed als mogelijk is, verzorgen, maar als wij er overheen lopen, rijden, varen of vliegen, dan is dat zijn lichaam.

De aarde is het lichaam van Christus geworden en dat besef begint in velen, vaak nog op een half bewuste manier te dagen en is, afgezien van welke andere belangen, de grondslag voor sociale gelijkheid, milieubewustzijn, gezonde voedselproductie en dieren bescherming.

Dat laatste klinkt misschien wat vreemd.

Laten we echter bedenken dat ruim 8 eeuwen geleden, Franciscus van Assisi, het evangelie predikte voor de vogels en de vissen en voor de wilde dieren in het bos.

Hij beleefde al iets wat pas later algemeen goed kan worden, n.l. dat in alle natuurrijken wezens leven die op verschillend ontwikkelingsniveau onze broeders en zusters zijn.

Toen was er bij een enkeling al het bewustzijn van de heelheid van de schepping. Nu vertaalt zich dat in een groeiend milieubewustzijn wat al dan niet door regelgeving leidt tot ander gedrag.

Als we werkelijk het dierenwelzijn willen bevorderen, dan mogen we ons de vraag stellen:

- Waaom moeten koeien b.v. hun leven lang zwanger zijn om ons van melk te voorzien?
- Waarom moeten kippen in ghetto's gehouden worden met tienduizenden bij elkaar ?
- Welk welbevinden heeft een varken, wiens aard het is om in de grond te wroeten, als het enige doel van zijn bestaan is om op een betonnen vloer of op een ijzeren raster vetgemest te worden tot de dood er op volgt?

Natuurlijk weten we allemaal het antwoord: Dit is het verdienmodel.

Het is het verdienmodel van de agrarische banken die de boer als een molensteen om de nek hangt.

Het is tijd om ons op deze vragen serieus te bezinnen en te onderzoeken of de andere mogelijkheden die al kleinschalig worden gepraktiseerd, niet de voorkeur verdienen.

Het vraagt allemaal om een andere manier van denken, om een radicale bewustzijns omslag.

Niet het verdienmodel moet de norm zijn maar het welzijn van de natuur moet onze leidraad zijn voor ons handelen.

We moeten leren anders te gaan denken.

En hoe vreemd dat ook mag klinken daar zitten we nu midden in.

Het oude botst met het opkomende nieuwe en dat is de oorzaak voor de vele conflicten in de wereld, op grote en op kleine schaal,

Dat is echter onvermijdelijk evenals het onvermijdelijk is dat als je een nieuw huis wil bouwen op de plek waar het oude huis staat, je dat oude huis moet afbreken, de grond moet egaliseren en opnieuw moet beginnen.

Wij staan midden in deze bewustzijnsomslag en dat komt door de versterkte invloed van Christus in de zielen van mensen.

Dat is niet meteen succesvol want de oude vormen verzetten zich met hand en tand. Toch is het sinds het begin van de twintigste eeuw Christus die hier in onze samenleving versterkt werkzaam is. Dit kan je ook anders zeggen n.l. dat wij er steeds meer gevoelig voor worden.

Wat wij van Hem kunnen ervaren komt in onze ziel en dus ook in het hart als een alles doorstralend gevoel van liefde.

Dit is een liefde die ontdaan is van iedere vorm van egoïsme en zeker niet verbonden is met de traditionele opvatting dat liefde een soort van lustbeleving is.

Liefde in haar zuiverste vorm verwacht niets terug.

Het is geven zonder ontvangen.

Dat is misschien moeilijk te begrijpen, en het is ook niet helemaal waar. Want wie in het aardse levensveld belangeloze liefde beoefend en dat leert consequent te doen, door hem of haar wordt een geestelijk stralingsveld opgebouwd dat wel eens beschreven wordt als het gouden bruiloftskleed. Dat gewaad is niet stoffelijk, maar vormt zich uit de geestwereld in het astrale lichaam en verricht daar zijn zuiverende werking, waardoor wij waardig worden om geestelijke inzichten te ontvasngen.

Maar dan moeten wij wel volhardend zijn, anders vertoont het bruiloftskleed weeffouten of zelfs gaten.

Wij allen hadden oorspronkelijk dit lichtkleed om ons heen en alleen door de zondeval, het volgen van de afzondering van het goddelijke, heeft dat bruiloftskleed haar glans verloren.

Nu staan wij pas echt naakt in de schepping, ook al omhullen wij onszelf met stoffelijkheid.

Onze vooruitgang zal er niet in bestaan nog meer stoffelijkheid, doordrongen van intellect aan de schepping toe te voegen, maar aan de heropbouw van dit verloren gegane lichtkleed.

Dat lichtkleed, is de drager van onze onsterfelijkheid.

Wij allen kunnen dit lichtkleed weer opbouwen door ons met de offerdaad van Christus te verenigen d.w.z. die daad te doorleven tot in haar diepste essentie om van daaruit het verkregen licht aan allen uit te dragen.

Dat uitdragen moet dan niet uit een ik bevlogenheid komen maar een antwoord zijn op gestelde vragen.

Wie niet vraagt, staat niet open om te ontvangen.

Denk daarbij aan Parsifal, die verzuimde om de gewonde koning Amfortas te vragen: 'Sire, waar lijdt gij aan?'

Door de vraag niet te stellen, toonde hij geen medeleven en moest Parsival de wereld in om te leren dat medeleven en medelijden de uitdrukking zijn

van betrokkenheid op de ander, de andere mens maar ook op de mensheid en de aarde als geheel,

Na talloze levenslessen heeft Parsival begrepen waar het omgaat en is hij innerlijk zo ver gegroeid dat de vraag naar het welzijn van de ander, deel van zijn wezen geworden is. Nu kan hij Graalkoning worden.

Graalkoning is een ieder die het zover gebracht heeft dat Christus in zijn denken, voelen en willen leeft. Om dat te kunnen moeten we instaat zijn om ons om te wenden, innerlijk om te wenden in de zin van Johannes de Doper, die riep: “Verandert Uwen zin”.

Velen zouden dat misschien ook wel willen, maar hebben zich zo sterk vast laten nemen in de greep van het materialisme dat het uiterst moeilijk is om aan deze roep gehoor te geven.

Wij hebben ons vooral in de 18^e en 19^e eeuw afgescheiden van elkaar en zijn in hoge mate individualisten geworden, die geheel vanuit het eigen ik denken en leven.

Daarom kon Nietzsche ook zeggen: *“God is dood en wij hebben hem gedood.”* Een gedurfde uitspraak als je dat verstaat in absolute zin.

Voor de mens kan het (tijdelijk) waar zijn.

De God die Nietzsche bedoelde was de uiterlijke God, één uit het Oude Testament voortkomende beleving van een God op een troon met een witte baard die als een poppenspeler aan touwtjes trekt om mensen en groepen te bewegen om de geschiedenis zich te laten ontwikkelen naar Zijn wil. Tegenwoordig beginnen velen te begrijpen, dat dit een oude zienswijze is die geen opgeld meer doet bij mensen waar God (Christus) in het hart is gaan wonen.

Als Christus in ons hart leeft, wordt onze geest van hem vervuld en gaan we de wereld anders zien dan voorheen.

We begrijpen dan dat alle moeilijkheden die er zijn, tegenstand is die we moeten overwinnen om zo sterker te worden.

Het is de weg van grote bewustzijnsveranderingen die bezig zijn zich in en om ons heen te voltrekken.

Daarbij mogen we wel bedenken dat die veranderingen zich in het individu afspelen en dat het collectief er met grote vertraging achteraan komt en de politiek helemaal.

Maar er is hoop want sedert 1950 worden er steeds meer verlichte zielen geboren, die anders in het leven staan dan de generatie die nog verbonden is door hun ouders met de 20^e eeuw en b.v. het begrip vrijheid beleven als deel van de dualiteit tussen vrijheid en onvrijheid.

Met de oorlogservaringen in het achterhoofd had vrijheid een andere meer uiterlijke lading gekregen, dan het eigenlijk is.

Rudolf steiner zegt over de vrijheid het volgende:

*“Leven vanuit liefde voor het handelen en het laten leven met begrip voor het vreemde willen van de ander, is het basisprincipe van de vrije mens!
Het gaat daarbij om mensen die een golf van transformatie aanvoeren, die genoeg hebben van de egoïstische materiële cultuur en die de behoefte hebben om een cultuur te scheppen op basis van interesse in de ander!”*

Dat wij doorgaans wel moeite hebben met dit vreemde willen van de ander is niet zelden oorzaak van hoog oplopende conflicten.

Hiervan is de achtergrond dat alle mensenzielen de Luciferische verleiding van afzondering uit het geheel der Goddelijke geestwereld niet konden weerstaan. Wij meten meestal alles af aan ons eigenbelangen niet aan het belang van de ander of het belang van het geheel.

Het lijkt dan wel dat wij niet anders kunnen, want zo zijn wij geworden.

Maar als we ons hiervan bewust zijn, kunnen we wel degelijk ook anders handelen..

Zo bezien is de zondeval geen bewust menselijke daad geweest, maar iets dat de mens overkwam en dat door de Goden met een bepaalde bedoeling werd toegelaten en waaraan de mens dus geen schuld draagt.

Dit is een totaal ander beeld dan de kerk ons geleerd heeft waarbij de mens in zonde geboren is en tenzij hij zich geweldig inspant (volgens de regels van die kerk) niet ten hemel zal gaan. Nu zijn we deze defaitistische visie aan het verlaten en kunnen we er al wat ruimer over denken.

We kunnen nu beter inzien dat de mens weliswaar uit het geheel van het Goddelijk bewustzijn gevallen is, maar dat hij daarin weer kan terugkeren want de oorsprong van zijn val is schuldloos.

Waarom was dat dan nodig?